

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТА НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ излизува сѣка сѣбота наредѣтъ лнстѣ, и сѣки вторникъ на малѣтъ. Подписната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидѣта; вънъ отъ имперіята, 5. Спомоществоващията трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са подписуватъ до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните настоятели отговарятъ за вѣстника. Подписката за спомоществоващията става въ Цариградъ Бейоглу Асмали-Меджидъ № 23.

ПИСМО ДО РЕДАКТОРА.

(Вижъ брой 13.)

Сѣа позволете ми, Г-не Редакюре, да кажа нѣколко думи и за мѣрската комисія коитѣ са състави за да изработи уставити на Българската Ексархія. Нѣма да ви говоря за начинътъ съ който са избрали нейните членове. Вѣй го знаете ю-добѣ отъ менѣ. Този начинъ колкото първобитенъ и да бѣше, имаше свойтъ редъ на съществуваніе. Ще прибавя само че нашити първенци са избрали полеху си. И знаете ли защо стана това тѣй? Да потвърдятъ смѣтките си. Тѣзи смѣтки, както ви е извѣстно, прѣдставляватъ износители направени отъ цариградскити наши първенци подиръ рѣшеніето на черковніятъ ни въпросъ. Нищо по разумно и същото врѣме по праведно. Нашити тукашни първенци сѣ тичали отъ десетъ години насамъ за сполуката на тѣзи народна распря и харчили сѣ. Туй като е тѣй, не бѣше нити разумно да са исклучатъ отъ работити на комисіята по причина на голѣмѣтъ имъ опитъ, нити праведно да са озараряватъ въ разносители за народната сѣдба и да са парализирва тѣй ревността имъ въ услугити които могатъ да направятъ още на народа ни. Този народъ е давалъ съ милиони на фанариотити, и да нераче да припознае и да плати разносители на своити си които сѣ работили за религіозното му освобожденіе, то ще рече че той е неблагодаренъ. Нѣ нѣ. Нашіятъ народъ не е такъвъ; той е съществено признателенъ къмъ своити благодѣтели и готовъ е да имъ докажи тѣзи своя признателностъ съ доводи другояче краснорѣчни. Нѣ тогасъ защо тѣзи прѣпирни между владыцити и членовети на комисіята за тѣзи смѣтки. Едно лице ми казваше, помежду другити, че Н. П. Г. Иларіонъ Макаріополски отказвалъ да припознае смѣтките на тукашнити първенци, а друго ма увѣряваше даже че прѣпирнити дошли до такъвъ една точка щото не щѣли да отведатъ на нищо добро. Казватъ били че Н. П. Г. Иларіонъ Макаріополски упорствувалъ най много за да са отхвърлятъ еднодушно тѣзи смѣтки. Нѣ това не е истина. Н. П. Г. Иларіонъ Макаріополски неможи да даде едно такъвъ тѣмно докателство на несправедливостъ: то не е нити въ характерътъ му, нити въ възпитаніето му. Той е въдушевенъ съ по великодушни чувства: не е той който на тѣзи възраст да иска да онеправдае сътрудницити си въ народното дѣло което са свърши толкось благополучно. Нѣ онова което можѣ да са изесни отъ сичко това, то е че нашити първенци неможатъ да покажатъ точни смѣтки. Ето тайната на работата. А ако това е тѣй, Н. П. Г. Иларіонъ Макаріополски има право. Той като священникъ, като владыка,

който са е намиралъ отъ началото на черковната ни распря неможе и не трѣбуваше да подпише смѣтки безъ да са увѣри понапрѣдъ въ истинността имъ. Защото ако е праведно да са онещетаватъ първенцити наши, не е праведно сѣщо тѣй да са онеправдава и народа. Ако влизамъ въ тѣзи подробности, Г. Редакюре, то е да ви покажа кусурити които прѣдставлява нашата мѣрска комисія. Ако тѣзи комисія са бѣше избрала половината отъ по старити наши първенци, а другата половина отъ по учениити наши Българи които са намирахъ въ Цариградъ, тѣзи дѣлбни распри щѣха да са избѣгнати. Нашити първенци ги е страхъ отъ учениити, боятъ ся отъ тѣхъ и отбѣгнуватъ ги. Ще забѣлѣжа че въ това тѣнеправятъ добръ. Безъ просвѣтити наши Българи и тѣзи послѣднити безъ старити, опитнити, нищо нѣма и неможи да си направятъ. Защото нѣка сѣки го знае: единъ ученъ човѣкъ никогѣ не приѣма несправедливостъ. Нѣговити цовста сѣ по високи: той търси истината. Тѣй ще кажа прѣди да свърша че ако мѣрската наша комисія сѣ бѣше избрала отъ старити и младити наши просвѣтити Българи, сичко можеше да отиде напредъ, защото опитътъ съединенъ съ науката щѣше по добри трудове да изработи, и нещѣхми да сѣ влѣчемъ подиръ съвѣтити на едно лице на които злонамѣреностъта захваа вече да са осѣща.

ЗА ПОЛИТИКАТА.

Политиката въ реалността на предметъ е искуството на управляющити, или общественното искуство въ етимологически смѣсль, тя трѣба да има за основа почтенното и праведното и трѣба да са състои въ да прави човѣцити по щастливи, като ги прави по умѣрени и по мъдри, сирѣчь по добродѣтелни.

Политиката е въ сѣщото врѣме една сила и едно искуство. Като сила нейната исторія са смиса съ исторіята на държавити; като науката прѣдставлява една система отъ главни дѣла които да са събератъ въ тая иста исторія; като искуство, тя трѣба да са състои въ правила и упражненія, на които извоѣтъ е пакъ сѣщиятъ.

Главнити интереси трѣба прѣдъ сичко да занимаватъ добрата политика, и за това, тя са ползува отъ сички познания, които могатъ да спомогнатъ за доброто на човѣчеството, и са грижи да умножи това толкось многоцѣнно съкровище.

Управляющити трѣба да си напомневатъ че сѣ отъ Бога, или както е се едно, отъ законно съставеното общество, въ служба на тѣхнити управленіи, и че чинътъ, който занимаватъ, имъ полага длѣжности, отъ които не имъ е позволено да са отстраняватъ.

Ако има една истина доказана вече чрезъ

силата на разсѣжденіето и авторитетътъ на опитността на сичкити вѣкови и на сичкити мѣста, ти е че цѣлата сума на благополучіето са умножава за единъ народъ до колкото то по равно са раздава между сичкити лица. Нѣ за да сѣ убѣдимъ добръ за тойзи резултатъ на законити на природата, не стига да питами писанити лѣтописи, дѣто ненамирами нищо, което да открыва тайнити нещастія, сълзити пролѣни скритомъ, бѣдностити, които не познаватъ даже облѣгченіето на плачѣтъ; нещастіето, което мълчи, съсрѣдоточенити болки, можѣтъ да представятъ една привидима тихостъ, и внимателнитъ наблюдатель можѣ да я отличава отъ спокойствіето на душата.

Правителството са отгърва твърдъ лесно отъ тия наблюдения и ако е облѣчено съ една голѣма властъ, ако има нужда отъ помощници, и ако не презира никакъ съвѣтити, твърдъ рѣдко му са явява истинното състояніе на народътъ, който му е подчиненъ.

За зла честь, политиката има по нѣкогажъ въ цѣль интереси, които не сѣ интересити на управляемити; нѣ тогива не е угодно да увѣрява че сичкити и мисли, сичкити и подвизи сѣ за общото добро.

Ако държяхъ смѣтка на началницити на народити само за доброто, което са искали или могли да направятъ, тѣхното похваленіе бы было по нѣкогажъ твърдъ кратко; нѣ историчити и даже съврѣменното мнѣніе имъ отдаватъ това, което са е направило почти безъ тѣхъ, резултатити отъ напредѣтътъ на познанията и отъ едно по добро управление на изслѣдуваніята.

Тѣй, лѣкарътъ приѣма често израженіето на една признателностъ, която не му са пада за излѣкуванія, на които самата природа е направила сичкити разноси.

Трѣбватъ на политиката особни начини съгласени съ цѣльта, която иска да постигне. Тая цѣль трѣба винаги да са показва отъ една разумна любовъ къмъ човѣчеството, и това не бы могло да са сполучи безъ една природна честностъ, една рѣдка способностъ подпомогнати отъ нѣкое образование.

Благоразуміето съѣтъва политиката да слѣдва логически и сърѣдъ вървежѣтъ на народити къмъ общественното усъвършенствуваніе.

Каквато и да е формата на правителството, само като са прави, колкото е възможно, простъ неговіятъ механизъмъ, то са усъвършенствува, нѣ трѣбува при това да му са приспособи една двигателна сила годна за неговото естество.

Долѣто просвѣщеніето са повече распространява, и заобемва по вече предмети, публичнитъ реджонъ сѣ укрѣпва; и състояніето на масити става по благополучно.

Единъ здравъ поглѣдъ, едно тѣчно позна-

ние на лицата и на нѣщата, тактътъ, чрезъ който ся откриватъ противниѣта, коп-то трѣба да са избѣгиватъ, и това, което, безъ твърдѣ голѣми мѣки ще отстъпни, и остатъкътъ, сичко това съединено на чистотата на намѣреніето и на любовта къмъ доброто, ето повече отъ колкото трѣба за сполуката, и нищо друго не би могло да ги замѣсти.

Основани прочее върху интересътъ на цѣлото общество и слѣдователно върху истинниѣта интереси на самити управляюща, правилата на политиката са смисатъ съ правилата на моралътъ и не приематъ друго благоразуміе освѣнъ онова, което са съгласява съ правдата и човѣчеството.

Другояче, да са отдѣли общиѣтъ моралъ отъ частниѣтъ, и да са освободятъ правителствата отъ това безспокоително нго, което обаче прави тѣхното спасеніе, е едно предпріятіе, което праведно и за сѣкога ся е помрачило съ името макиавелизмъ.

(Е.)

ЗА ПЕЧАТЪТЪ.

Неможемъ вече днесъ да не припознаемъ важността на ролята, която печатътъ играе въ устройството на повити общества.

Слѣдствіята, които той произвежда, или въ добро или въ зло сѣ нанстина подчинени на степенътъ на умствениѣто обработаніе на народити, върху които са извършва неговото дѣйствіе: нѣ бързи или мудни, тѣ слѣдствіа неможатъ вече да са разпекуватъ.

Отъ тукъ произлиза тѣзи необходимостъ за правителствата да смѣтатъ съ тая сила и да урѣждатъ внимателно сношеніята си съ нея.

Сичкиѣте теории сѣ са изложили върху тая деликатна точка.

Много изящни духове искатъ една неограничена свобода. Сѣки човѣкъ, казватъ тѣ, има непредписаното право да проповѣдва това, което вѣрва право и истинно. И на публиката остава да сѣди да ли учителътъ има право или нѣ.

Никой неможи да противорѣчи на изяснеността на това начало. Нѣ трѣба още да признаемъ че неговото приспособеніе е възможно само въ онѣя страни, въ които едно дълго употребеніе на свободата е приготвила мѣстото; тамъ, дѣто масити сѣ доста просвѣтени за да отличаватъ истинното отъ лъжливого; дѣто политическото чувство е доста развито за да противостои на опасниѣта увличанія.

Тая неограничена свобода на печатътъ, изобилна отъ щастливи слѣдствіа въ единѣя страна, не би произвела въ друга освѣнъ едно разбъркване отъ идеи послѣдувано скоро отъ анархія.

Въобще, сѣкій законъ трѣба да бѣди въ постоянно сношеніе съ нравити. Той трѣба да бѣди израженіето не толкъсь на волята на властѣта колкото на съвѣкупната свѣсть на гражданити, на които са приспособява. Тѣй безразсѣдно би било и въ сѣщото врѣме неразумно да са даде на единъ народъ повече свобода отъ колкото му позволява неговото умствено и нравственено състояніе да понесе.

Разбира са отъ тукъ че нѣй неможемъ да са радваме още въ турско на една неограничена свобода на печатътъ, и че основаніето на единъ вѣстникъ трѣба да е подчинено на едно предварително позволеніе.

Дѣйствително, коя е ролята на печатътъ въ нашето общество, което са преобразива, между тези народъ, който прѣкарва единъ періодъ на прѣхождане.

Да образува нравити, да просвѣтлява интеллигенціити и да ги развива, да забѣлжава устройствениѣти кусури, да показва лѣковети: задача силетена, която изисква отъ страната на писателътъ опитностъ и правственностъ.

Още, нѣй сѣми обладани отъ това голѣмо заблуденіе, което състои да вѣрваме че единъ човѣкъ неможи, като стои тихъ и смиренъ, да утвърди, въ едно разпекуваніе, независимостта на убѣжденіята си, и твърдостта на характерътъ си. Не глѣдаме и твърдѣ чисто писатели, които са занимаватъ много повече да погубятъ противникътъ си отъ колкото да го убѣдятъ? Като че систематическото буйство да е показало нѣкогакъ друго нѣщо нежели лошото въспитаніе и безсиліето на онзи, който го употребява.

Прочее, разумно е, правителството да изисква отъ сѣки издатель отговорникъ серіозни гаранціи. Това е негово право и негова длѣжностъ.

Нѣ отъ частътъ, отъ който тѣя гаранціи са даждъ и волята са отстъпни, нѣй вѣрваме че е необходимо да са разшири кръгътъ на дѣятелността на печатътъ, като са разшири законътъ, който го управлява сега. Ето причинити ни.

Мислити, които проистичатъ отъ горѣ, сѣ изрядни; тѣ сѣ формалната воля за напредѣкъ: нѣ дѣлата на приспособеніето не сѣ винаги съгласни съ началата. Можи да са прѣстави едно таквось обстоятелство, въ което чиновницити, нато варени да изпълняватъ програмата на правителството, би положили страстни сѣна мѣстото на правосѣдіето, и би злоупотребили властѣта си.

И сетнѣ, твърдѣ е пріятно на единъ чиновникъ да изпълнява длѣжността си както и да е като калугерътъ Рабелъ; да почива тихо на правителственната дѣлка възглавница като бѣлнува че сичкиѣте свѣтъ вѣнъ има сичко, което му трѣба да има. Само гласътъ на винаги бодрътъ печатъ можи да събужда тѣя съндрови. Още, както е точно, тѣй неможатъ да чуватъ като говорятъ нити вѣстници нити журналисти.

При сичко това, на печатътъ са пада, струва ни са, да са насърчева въ тая му мисія на непрѣстанно надираніе, която извършва за интересътъ на публиката, както и за тозъ на правителството.

Не трѣба ли сѣщо тѣй да са почита за често многоцѣнното му сѣдѣйствіе, което полага за изученіето на многобройни въпроси, които са явяватъ на денна заповѣдъ.

Забѣлжете още че единъ вѣстникъ не е една книга: той, неможи, като тая послѣдната, да са пишн съ успокоена глава. Частътъ припира, печатаніето не чѣка. Защо тогива да са обвинява единъ журналистъ за едно малко отстраненіе на языкътъ му, за едно сѣдѣніе не тѣчно, за едно уцѣненіе заблудено избѣгнало отъ перото му въ трѣската на едно бързо списване. Трѣба ли са наказва само прілично доказаната зломысленностъ.

Повече, по една жалостна неправилностъ, нѣй не сѣми подчинени само на органическіятъ законъ, въ точката на зрѣніето на обуздаеніето на печатниѣти прѣстѣпления.

Рѣшеніето отъ 12 марта 1867, изда-

дено въ врѣмето на британскити приключенія, бѣше разстроило икономіята на законътъ, като смѣсе правителственното дѣйствіе.

Това рѣшеніе трѣбаше очевидно да има едно привременно свойство. Извикано отъ едно особно обстоятелство, то трѣбаше да са изгуби съ него.

Нѣ не стана тѣй. Причината са изгуби, а декретътъ стои още, тѣй щото печатътъ днесъ е подчиненъ съвременно и въ наказаніето и органическіятъ законъ и на произволното наказаніе на управленіето.

Впрочемъ, здравіятъ разумъ иска щото печатътъ да са управлява отъ единъ само законъ, на който тѣчинити располженія да свѣтляватъ непрѣмѣнно писажелътъ върху това, което му е позволено и върху онова, което му е запрѣтено.

Отъ минутата отъ която вѣй отворите вратѣта за административното произволство неговото положеніе става петърниѣ. Тѣй недокачителниѣтъ прѣдъ неговити си члѣгъ можи да са види виновенъ на правителствениѣти сѣдници.

Зѣй парализирате тѣй перото му. С законътъ той познаване прѣдѣлѣтъ, който неможаше да прѣскочи освѣнъ въ свѣвѣда и пагуба. Съ правителственното намисаніе, той незнае правото си и длѣжностъта си. Той не е утвърденъ прілично освѣнъ върху една точка, сирѣчь че трѣба отъ сичко да са страхува и нищо да са не надѣва.

Доста е, вѣрваме, дѣто забѣлжихме неудобствата, които увлича отподирѣ сѣ рѣшеніето отъ 12 марта, за да са разумѣе че е необходимо да са дигне.

И нѣй тогасъ вече ще бѣдимъ подчинени само на органическіятъ законъ.

Правителството ще можи, слѣдъ това възврѣщаніе въ общото право, да са положи въ едно ненападателно положеніе. Ще бѣде доста за това, да са приспособява законътъ съ една доказана безпристрасностъ, една умѣренностъ по вече и повече очевидна.

То ще прави още честъ на себе си, ако въвожда постепенно въ саміятъ тойзи законъ либерални измѣненія.

(Т.)

ЗЕМЛЕДѢЛІЕТО ВЪ ТУРСКО.

Тукашнити земледѣлци иматъ въобще прѣдрасѣтки твърдѣ дълбоко вкоренени — за туй и нѣма сѣмѣиѣ, че сѣ нѣкои рѣдки исклученія, тѣй би ся отказали упорито да приематъ нѣкое уллученіе въ земледѣлческити си оръдія нити да опитатъ най-малкото измѣненіе въ ораческата си система, която имъ ся е завѣщала отъ тѣхнити прѣдѣди, ако не би било възможно да ся убѣдятъ прѣварително съ единъ удивителенъ начинъ, че ще придобіятъ положителни ползи отъ нововведеніята, които би имъ ся препорѣчали.

По тая причина, очевидно е че, колкото за сега и за нѣколко години още, би било по икономическо за правителството да докарва отъ възъ земледѣлческити оръдія, които ще бѣждѣтъ пуждѣни за да ся посвети една нова система, отъ колкото да учредява съ голѣми разноси фабрики за оръдія, за които не би имало почти порѣчки.

Сѣщо тѣй, додѣто туземнити земледѣлци не наченатъ да приематъ серіозни нововведенія въ системата си за оороботване, би било излишно да ся приематъ востановленія за земледѣлчески кредитъ — освѣнъ една частъ твърдѣ умѣренна, като остава да ся развѣятъ по късно, когато разумното обработаніе на земити би изискала помощта на голѣми капитали.

Докажѣто това прогресивно движеніе ся заяви, като капиталити на земледѣлческити банки не се ся искатъ за да развѣятъ земледѣліето, тѣя заведенія не се ся служатъ почти за друго нѣщо освѣнъ да уллучаватъ приврѣмѣнно селенити въ запущаніето на пазозити имъ, нѣ това би могло лесно да са извършва съ сѣрѣдства по-прости.

Тъй правителството може да се отърве, колкото за сега, отъ да прави безполезни жертви, и трѣба особено да се занимава да потърси най-дѣйствиелни сѣдства за да распространи сички земеделчески улучшения приносособи на страната, на които практическата сполука са е вече доказала, и да удовлетвори тъй между селенити побѣреніето въ употребленіето на нѣкои нови оръжия, лесни за укрѣпаваніе, сѣтници, и които сж дали вече удовлетворителни резултати.

Навѣрно това не би се извършило съ установленіето на примѣрни чифлици обработвани за смѣтка на правителството, отъ управители, които нѣматъ предварителенъ опитъ за мѣстата, които пріематъ плати сравнително голѣми, и нѣматъ никакъ прилъ интересъ въ същияти на дѣлата си.

Дѣйствиелно, това, което са иска да се придобіе отъ примѣрните чифлици, не е никакъ прямото усжщественіе на голѣми ползи, нъ по-добрь, чрезъ полаганіето въ дѣйствиѣ на повити теоріи, чрезъ опитѣтъ на нови оръжия и чрезъ внасяніето на нови растенія, да се придобіе, съ разпоскити на правителството, и за ползата на многочисленни земеделци много или малко капиталисти, опытноста, отъ които тѣ послѣднитѣ да се ползватъ съ разумность и да спомогатъ тъй да умножаватъ земеделческото благосѣстояние на сичката окръжна страна. Прочее, много рѣдко се случва, даже въ най-сгоднитѣ условия, щото доходити на примѣрните чифлици да се покажатъ достатѣчни за да покрѣятъ разпоскити на обработваніето.

Въ Турско, това ще да бѣде единъ голѣмъ недостатѣкъ, защото като нѣма почти капиталисти земеделци снабдени съ нужната разумность за да оцѣнятъ и се възползватъ отъ опытноста, която Държавата би имъ положила даромъ подъ расположеніе, ще бѣде необходимо да се докаже ясно на массата на селенити че земеделческитѣ пововведенія не ще оставятъ загуба, нъ и още че даждѣ положително ползи голѣми сравнително съ ветхата система.

Съ исклученіе негли на единъ само въ сѣдството на Цариградъ, безвѣрменното основаніе въ Турско на примѣрни чифлици, обработвани съ загуба за смѣтка на правителството, не ще има друго сѣдствие освенъ да утвърди повече селенити въ лѣжливити имъ предрасѣдѣния.

Отъ друга страна, правителството, като сѣдѣва само единъ отъ най-проститѣ и най-икономически планове може да распространи земеделческитѣ улучшения. Въ различитѣ области на държавата, намиратъ са тукъ тамъ нѣкои прѣгъжатели, които живѣятъ на земитѣ си, и отъ нѣколко врѣме насамъ са посветили сичката си енергія за постепенното улучшение на туземната система за обработаніе, като правятъ непрестанни и постоянни опити съ нови сѣдства и осжвършенствувани инструменти. Очевидно е че тѣ лица би были най-способнитѣ да потикатъ земеделѣието въ желателнитѣ напрѣлѣкъ, и правителството може да придобіе искренното имъ сѣдѣствие като ги насърѣва само, безъ да имъ плаща нѣкоя помощъ, нити да умалѣва наложити имъ, или да имъ принася други леснотѣ освенъ тѣ, които земеделческитѣ банки ще даватъ относѣ на сичкитѣ арендѣни. Тѣ убѣденія сж пуждини, защото би было вѣществено, предъ сичко, за да би се оцѣнили позити, които ще се придобѣятъ отъ улучшенията, да се покаже на селенити, че тѣ не бѣхъ могли да са осжществѣятъ безъ даренитѣ премѣни отъ държавата.

Ще може тъй да се направи едно расположе- ніе, което би дало на правителството сѣдѣ- щитѣ ползи:

1. То би положило подъ своето надзираніе и частно подъ своятъ контролъ чифлици, гдѣто нововведенія земеделчески би са предпріели съ тѣзи цѣль само да придобіе по-голѣми ползи.

2. То би положило подъ расположеніето на държавата сѣдствіята на опытноста, придобита често съ цѣната на голѣми жертви отъ земе- дѣлци разумни и изрѣдно практични.

3. То би ограничило на една цифра сравни- телно твърдѣ малка разпоскити за настаненіе.

4. То би запазило държавата противъ сѣкое бѣдствуваніе за загуба и би обезсѣрѣчило без- врѣменното въвождане на твърдѣ опасни пове- ввенія.

5. То би промысѣвало, съ най-добритѣ гаран- ции на сполука, за практическото изученіе на едно число тукашни млади земеделѣици.

6. То би показало, какъ вѣществени ползи можѣтъ да се усжществѣятъ съ сѣдството на разумни улучшения, които би се тѣхъ препорѣча- ли на селенити, съ една сила отъ неусложними доводи, и би дало, сравнително безъ разпоски, на земеделѣието въ турско, едно поощреніе здраво и прогресивно. (А. Х.)

ХОДѢТЬ НА НАШИТИ ЧЕРКОВ- НИ РАБОТИ.

Нашити черковни работи тѣзи дни са зели едно твърдѣ голѣмо промѣненіе. Комисаритѣ въ послѣднитѣ си засѣданія разсѣдали и размѣслили на ново врѣзъ начинѣтъ по който ще се приз- ватъ представителѣ отъ епархіитѣ за народното наше българско сѣбраніе. Погрѣшно сѣдѣвател- но другитѣ наши вѣстници бѣхъ предѣзвѣтали че въ едно сѣбраніе рѣшили по единъ прѣдставителъ да призватъ отъ сѣва една епархія, които сѣста- вѣватъ българската Екзархія. Спорѣдъ както ни утѣрѣватъ, въ послѣдното засѣданіе рѣшили отъ двѣ казѣи да зематъ единъ прѣдставителъ. Съ туй приблизително рѣшеніе да народното желаніе, вѣрѣвамъ че ще достигнатъ до самото положител- но начало да зематъ въ вниманіе каймакамѣци- ти, съ което народното дѣло ще стане трайно, и прѣдното честолѣбе на великитѣ наши гра- дѣица не ще се докачи.

Съ тѣзи постѣжка нашити комисари показватъ на народа че тѣ могатъ да се сѣобразаватъ съ не- говитѣ нужди, ако не би са случили по между тѣхъ нѣкои си високосѣрни лица, които за капри- ции рѣшаватъ да жертвуватъ общото дѣло. Нѣй казвами че въ послѣдното врѣме са изискване комисаритѣ да постѣжаватъ тѣхъ, когато, скорѣлъ като знаѣтъ читателитѣ отъ вѣстницитѣ, че ца- риградскитѣ патриѣкъ извѣститѣ нашити че можѣ да ги пріемѣи когато би са прѣдставили предъ него, и нашити са прѣдставиха въ сѣбота за да уравниатъ нѣкои си начала положени за споменѣята на двѣтъ черкови въ царскитѣ фирманѣ.

Да, нашити движими отъ предѣанность къмъ царското правителство рѣшили и тѣзи жерт- ва да направѣтъ, но са изали честѣта да слу- шатъ отъ устата на самитѣ патриархъ че той ка- то частни лица ги пріема, а не като народни прѣд- ставителѣ, защото той народа непознава като да има той надѣжната политическа властъ да припо- знава народности въ имперіята, и да посѣта пѣл- номоціята на прѣдставителитѣ, и самѣя даже цар- ски фирманъ отриѣа да пріемѣи, фирманъ който е издаденъ за възобновленіето на историческитѣ правдини, които е имала нашата народна черкова по милостѣта на Н. И. В. Великодушнитѣ потѣ- мѣтъ на славнитѣ опѣзи Султани, които щедро са обещали грѣцкитѣ народъ съ толѣко благо- дѣлїя, и по сѣдѣствіето на мѣдритѣ негови министри, които достойно занимаватъ високитѣ постѣви на имперіята. Нѣй казвами че сега е врѣме нашити комисари съ самоотверженното си дѣйствиѣ въ народното дѣло да покажѣтъ че ви- соко оцѣнѣватъ царската милостъ.

Днешнитѣ си членѣ ще свѣршѣи съ моли- твостованіе щото каприциитѣ да изчезнатъ изъ по- между нѣхъ, и да са вкорѣни любовта и искре- пѣността за сполука на общото дѣло. Въ на- дѣжатъ повече. (Т.)

ГРѢЦКАТА ПАТРИАРШІЯ И БЪЛГАРИТИ.

Грѣцката патриаршія не иска да остане долия. Тя отговаря на отговорѣтъ на Аали наша, и вли- за съ него въ една полемика наръдъ върху ра- сположеніята на фирманѣтъ, на който та развива на широко антиканоническитѣ му характеръ, ка- то изѣява пакъ сѣвършенната невѣзможность, въ която са вижда, даго прѣѣмѣи. Тя свѣрѣва второ- то си писмо както и първото като постѣнствѣва върху свикваніето на единъ вселенски сѣборъ отъ отѣцитѣ на православнитѣ черкови.

Малѣко е вѣроятѣно щото тѣ писма на грѣцката патриаршія да би възимали повече вліаніе върху тѣвдѣитѣ рѣшенія на Портата, отъ колѣкото прѣтѣста- ціята, която ги бѣше предѣдствувала. Устрой- ството и конечното установленіе на Българската Екзархія ще посѣрѣчатъ нѣкои мѣжѣотѣи и ук- жѣняванія отъ това патриаршеско унорѣствуваніе, нъ тѣ не ще можѣ да въсѣре Българитѣ да по- стигнатъ цѣльта си, който гонѣтъ отъ толѣко време. Само патриаршеското нѣ нъ посѣмѣе съ ще да има на вѣрно едно сѣдѣствіе дѣамет-

рално противоположно на туй, което си обѣща- ва Н. С. Григорій като го промѣна. Фирманѣтъ не сѣдѣваѣно о вѣнѣ една черкова българска почти независима; отказаніето на патриархѣтъ да ѣ припознае ще направи тѣя независимостъ сѣ- вѣрѣнна, и сѣвѣол Іерархическа вѣрска ще са ежѣса лежду Фенеръ и Българската Екзархія. Защото ако Грѣцитѣ унорѣствуватъ, нити пакъ Българитѣ не отѣстѣпятъ. Можѣтъ прочее да са наѣвѣами за едно сѣжѣваніе пѣлно и рѣшитѣлно: и не ще са имѣе много време да видѣтъ единъ български патриархъ да сѣдне на прѣстолѣ, въ столицата, ѣтѣтрѣла на ози, който са прѣтендир- ва вселенски и дагува отъ Фенеръ своитѣ без- сишн декрѣти. Нѣка душнитѣ на Фотіѣ са раз- весѣлятъ!

Установенитѣ Българи въ сѣдѣженитѣ княже- ства, и колонїята отъ Ибраѣла отпѣрѣвали на Ве- ликитѣ Визирѣ, по телеграфѣтъ, тѣхнитѣ най жи- вѣстѣи благодаренія за освобѣденіето на черко- вата имъ, и една голѣма депутация са готѣвала да дойде въ Цариградъ за да прѣдѣстави на Аали на- ша прѣтѣст цѣитѣ за вѣрѣность и предѣанность на тѣхнитѣ еднородни къмъ Султана. Великитѣ Ви- зирѣ и той сѣждѣ телеграфически отговѣрилъ че принесѣлъ на Султана изѣраженіето на тѣхната вѣрѣность и признатѣльность и че Н. Величество дълѣбоко са благодарилъ. Тѣя заявѣленія на бъл- гарскитѣ народъ не ще спомогѣтъ малѣко да у- тѣвѣрѣтъ повече и повече турскитѣ министри въ рѣшеніята, които сж зели за тойзи важѣнъ въ- прѣсѣ. Портата вѣрѣчила на сѣбранитѣ владѣици въ Цариградъ декрѣтѣтъ, който ги утѣлѣномѣщава да постѣжѣтъ безъ забава въ изработваніето на единъ органически уставъ, и да свикѣтъ за това едно сѣбраніе отъ депутати изѣбраѣни отъ главнитѣ гра- дове на Българія. Вижда са какви сполуки о- ставатъ на Грѣцитѣ за да даждѣ сила на своитѣ блакѣванія и прѣтѣстанія за тойзи прѣдѣмѣлъ. (М.)

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

КЛИСУРА 30 Априлія. Обработваніето на триадафилитѣ въ нашето село повече отъ негѣде- сѣтъ години наарѣдъ е занимавало нѣкои отъ селѣнитѣ ни, нъ видѣ са че тѣ не сж были гла- вѣнитѣ помѣнѣкъ на обработѣчитѣ, за това и мал- ко вниманіе сж обрѣщали върху тѣхъ. — Отъ десѣтъ години насамъ, щомъ цѣната на маслото сж възвѣси до негѣдъ, мнозина оставиха търѣговѣ- та си — които сѣстоѣше въ абаджѣлъкъ и да ходѣтъ въ Цариградъ и Анадолъ, — та начинахъ да сѣдѣтъ глаѣве, като, са залѣвиха, на единъ часъ и повече растоѣніе съ сѣлото далѣкъ, да разработѣватъ стрѣмнитѣ и камѣнитѣ капари, и пѣспотрошихъ голѣмо количѣство злато съ надѣж- да, че ако и да сж далѣкъ глаѣветѣ имъ отъ сѣлото, Анадолъ ѣстѣиѣе много по-далѣкъ — тѣй казвахъ мнозина когато сѣдѣхъ. Сѣдѣлъ врѣме, когато вече всѣкой насади и разработѣ глаѣветѣ си, и мѣслѣне, че е врѣме да пожѣне и сѣбере закопаното си злато, тогава изведѣнѣхъ падна цѣната на маслото и горѣитѣ неможѣхъ да земѣтъ ничѣто. Нъ тѣй са неѣтѣчалѣхъ, нъ пакъ хранѣхъ надѣжда, че ако не тѣя година, а то до година, и постѣнствѣвахъ съ по-голѣмъ трудъ и надѣжда, че като зематъ повече цѣвѣтъ ще да допѣлѣнатъ загубата отъ ѣтѣнитѣ цѣвѣжъ, — Не- стѣгахъ само тѣя разпоски, нъ прѣрѣвихъ поли- ти и вѣрѣхѣтъ на Стара-Планина, подъ която са намира сѣлото ни, да търсѣтъ водѣ за да ѣ до- каратъ на чѣшми, която е нужѣна за варѣніето на цѣвѣтъ; на ѣ сѣ водѣхъ малѣко пари не прѣж- нахъ до дѣто ѣ докаратъ въ сѣлото прѣзъ дъл- бѣкитѣ долове, като бѣхъ принудѣни да правѣтъ камѣнинѣ мѣстѣве за прѣмѣнуваніето ѣ. Да са не- прѣстѣирамъ да ви пиѣмъ за прѣѣмѣнаѣитѣ три го- дини, какъ са продаде маслото, че то е извѣстно вече, нъ тѣя година осѣуетѣ надѣждѣтъ отъ глаѣ- ветѣ на всѣкого. — Когато отъ лѣтата сту- дѣна зима сѣ пѣтерѣвѣне чѣахъхъ весѣлѣтъя про- лѣтъ, та сѣ нови сили да почѣнатъ разработѣваніе- то имъ, тогава слапа послани сѣрдѣцѣто на всѣкой Клисуренѣкъ, като видѣ, че глаѣветѣ изсѣхнали до корѣнъ, тѣй чѣто и сѣдѣтъ три години неможѣтъ сж попраѣи. Това като глѣдахъ грѣкитѣ и са чудѣхъ, нѣмѣахе друго чѣто да правѣтъ освѣнъ да ги сѣжѣтъ до корѣнъ и това мнозина начинахъ да правѣтъ.

Това, което ви пиѣмъ, Г-не Редакторѣ, е сама сѣжѣность; хората ни са въ голѣмъ мѣслѣлъ за помѣнѣкътъ си, защото аветѣ третѣни отъ

селенети ни са занимаватъ съ цюловети, тъй что-то всяка година влизаха въ селото ни три четири хиляди лири, а тая година нече има ни 1116 отъ това количество. Единъ Кисурецъ.

ОКРЪЖНО ПИСМО ОТЪ СВЯТАТА БЪЛГАРСКА СЪБОРЪ.

Нашіятъ архіерейски съборъ издаде едно окръжно писмо въ отговоръ на онова на гръцката патріаршія. Туй писмо, за жалостъ, обѣма много повторенія и лишено е отъ тактъ. По причина на пространството му ний го скратяваме.

Най напредъ архіерейскіятъ съборъ открива цѣлѣта на писмото на патріаршіята; тѣзи цѣли бѣха да хвърли недовѣріе въ православните жители върху силата на царскіятъ фирманъ, да поддържи неканоническата си власт надъ българскити черкови и да овѣковѣчи чужди правдини, които третиатъ вселенски съборъ заповѣда да са пазятъ небухнати.

Като тръгнува отъ тѣзи точка нашіятъ архіерейски съборъ прѣброява сичкити фази на черковніятъ нашъ въпросъ, незаконити упорства на гръцката патріаршія да припознае българската черква основана въ тѣзи упорства на лъжливи канонически права, проектити които правителството издаде върху нѣйни свѣдѣнія за да тури край на тѣзи жална распря.

Най сетѣ, архіерейскіятъ нашъ съборъ пристига до издаването на царскіятъ фирманъ, разгледва този фирманъ въ точката на божественити закони и опровергава доводи на гръцката патріаршія.

Ако напредъ, казва той, рѣшеніето на въпросътъ ни подчиняваше гръцкіятъ патріархъ подъ властѣта на друга черква както на охридската, търновската и никейската които сѣ били независими, тогасъ щѣше да има нарушение на общественити права и привилегіи на гръцката патріаршія, и право щѣше да има тая послѣдната да призовава паметѣта на Махомеда и на прѣмницити му.

Нѣ такъвъ не е случаятъ тука. Днѣсь е работата, притуря архіерейскіятъ нашъ съборъ, за поправеніе на едно подвоеено право. И царскіятъ фирманъ тогасъ щѣше да бѣди противоканонически, ако българскити черкови бѣха канонически подчинени подъ властѣта на патріаршіята, нѣщо което не са намира въ исторіята.

Споредъ туй, архіерейскіятъ нашъ съборъ не намира потреба за свикването на вселенски съборъ до когото прибѣгнува патріаршіята относително до рѣшеніето на въпросътъ ни.

Той глѣда българскіятъ въпросъ като крайно рѣшенъ отъ царскіятъ фирманъ, рѣшеніе съвършено законно и каноническо и свѣтува православнити Българи да не са стряскають отъ разглашеніята на тѣзи които имѣтъ интересъ да викатъ че царскія фирманъ бѣлъ противоканонически.

Колкото за онѣзи които прѣскають слухови, слухови които гръцката патріаршія са вижда да потвърждава въ окръжното си писмо, споредъ които отдѣленіето на Българската черква бѣло еретическо, нашіятъ архіерейски съборъ казва че сѣ добиваніето на правдинити си нищо ново не са увежда въ христовата черква.

Нашіятъ архіерейски съборъ притуря че неможи да проумѣе изворътъ на правилото на тѣзи черква която си присвоява правдинити на чужди черкови, която е отнела независимостѣта на никейската, о-

хридската и търновската черкови, двѣти първи припознати отъ петіятъ вселенски съборъ, и послѣдната отъ събора въ Лампсакъ и другити черкови.

Нашіятъ архіерейски съборъ свършва тъй: това правило нити го знайми, нити го приѣмами. Като слѣдвами правилото на Едната, Свята, Съборна и Апостолска Черква, стоимъ въ редътъ и утвърдени върху него като върху единъ непоклатенъ камыкъ стоимъ съ божіята благодать съединени съ нея, като съхраняваме безъ леке и неосквернена, вѣрата на отцити ни, самата истинна спасителна православна наша вѣра която чиста и цѣла има да положимъ залогъ въ душити и сърдцата на нашити прѣемници.

ПОЛИТИЧЕСКИ СЪВѢСТИ.

— На 19 маія (н. к.) ся далъ въ палатътъ на Тюйлери единъ обѣдъ отъ 40 курверти предѣдателствуванъ отъ императорътъ и отъ императрицата. Между призованити присѣдствувалъ и отоманскіятъ посланикъ Джемиль паша.

— Лордъ Кларендонъ отпратилъ на Г. Еліота, англійскіятъ посланикъ въ Цариградъ, заповѣда да отиде въ Атина за да изрази на царътъ и на неговити министри скръбъта и ужасъта, които закаланіето на Маратонъ е вдхнало на англійскіятъ народъ. Г. Еліотъ отговорилъ че са виждалъ съ царътъ, който му засвидетелствувалъ най живостното движеніе и дълбоката си печаль за тия свирепости сторени на земята на еллинското царство. Г. Еліотъ обявилъ на царътъ че оцѣнявалъ напълно великодушнити му и пріятелски чувства къмъ Англія.

Лордъ Кларендонъ писалъ на Г. Ерскина за да настоява върху необходимостѣта да ся приѣматъ англійскити адвокати Кооксонъ и Алланъ да съдѣйствуватъ въ издирваніето на съучастницити.

— Послѣднити извѣстія отъ Австрія потвърждаватъ че подвизити на контъ Потокъ да примиря Австрія съ Чехити и да рѣши тия послѣднити да са представляватъ въ Рейсрахътъ, не са увѣнчали съ сполука. Чехити не намѣрили достатѣчни отстъпки, които искаха да имъ направятъ, и тѣй сѣкоя надѣжда да са достигне на едно спогожденіе е отсега изгубена.

— Извѣстятъ отъ Флеренція, отъ твърдѣ добръ изворъ че записаніята направени въ Парижъ и издирваніята между лица компрометирани въ сѣзакліетіето противъ императора Наполеона, положили полиціята въ сѣдити на международни съгласія, които съществували между французскити и италійскити революціонери. Кореспонденціята прибавлява че важни извѣстія и подробности са испратили на французкото правителство по телеграфътъ.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Онзи день сутринѣта претегна въ градътъ ни Тевфикъ паша, по-големіятъ сынъ на хедивътъ. Приицътъ както и неговата свита слезли на іалията Емргіанъ.

— Споредъ една кореспонденція отпратена отъ Скутари на Левантъ Хералдъ, Черногорскіятъ князь продалъ на единъ Англичанецъ за 2500 лири стерлинн ладіята, която му бѣше подарилъ Султанътъ. Ето, прилага петіятъ вѣстникъ, уваженіето което Н. В. показва къмъ щедростити на царското правителство.

— Нѣкои отъ нашити първенци ходиха миналата сѣбота при гръцкіятъ Патріархъ; Тоя послѣдниятъ перачи за нищо да ги слуша. Спорѣтъ туй, ний не можимъ да предвидимъ, кой ижъ ще хванатъ нашити черковни работи.

Отъ друга страна, ето какъ ишиятъ гръцкити вѣстници за тойзи прѣдмѣтъ:

— Прочитамъ въ Анатоликосъ Астиръ: Миналата сѣбота ходили на патріаршіята и са прѣдставили на Н. Всесвятѣйшество четиримина отъ тукашнити първенци Българи ГГ. Гавр. Христидисъ, Х. Николъ, Иванчо и Юраки. Прѣдмѣтътъ на това посѣщеніе бѣлъ върхъ царскіятъ фирманъ за рѣшеніето на българскіятъ въпросъ и за опрощеніето на владыцити въ Орта-кую. Негово Всесвятѣйшество слѣдъ като ги приѣлъ съ голѣма и отлична благосклонность и слѣдъ като направилъ потребити бѣлѣжки за този прѣдмѣтъ, обявилъ че той като е отговорилъ прилично на царскіятъ фирманъ, нищо друго не можи да приложи срѣщу изложенити въ стговорътъ си твърди думи за неприѣманіето на реченіятъ фирманъ отъ страна на великата черква.

Колкото за исканіята отъ реченити прѣдставители прошка за владыцити като са българейтъ, Н. Всесвятѣйшество казалъ че това не можи да са усмѣхнати, ако тѣ сѣщити прѣдварително не покажатъ раскаяніе за постѣпкити си и не поискатъ прошка, защото единити сѣ извержени, както са знае, а другити са считатъ като въ епархіити си.

— Прочитамъ въ Бизантисъ:

Цѣлѣта, съ която ходили четиримината български прѣдставители при Негово Всесвятѣйшество, бѣха да искатъ съизволеніето му да отидатъ и другити Българи съ владыцити, (безъ изключеніе на изверженити), и така да са запечататъ работити за българскіятъ въпросъ. Но слѣдствіето бѣло че Н. Всесв. не рачилъ да приѣме едно таквось прѣдложеніе, като имъ казалъ че изверженити владыци, додѣто посятъ на гърбътъ си черковно наказаніе и додѣто са пераскають, никакъ не са пріети споредъ священити правила на православната черква. Кolkото за другити владыци, черковата нито знае че тѣ са намѣрватъ тукъ въ Цариградъ, а пакъ съ другити мірски Българи не можи да дойде въ разговоръ за този въпросъ, защото черковата си исчерпи договорити съ Високата Порта, и сега пѣма какво да прави, най-повече като тази работа са възложи на всеобщата черква, която е саміятъ способенъ сѣдѣл.

Това, като чули реченити първенци Българи, отишли да го съобщятъ и на другити си сѣнародници. Споредъ насъ, жално ни е да глѣдаме че братіята Българи отъ една страна бързатъ за рѣшеніето на въпросътъ си, а пакъ отъ друга избиратъ такъвъ пѣтъ, който не можи да ги изведе ни въ законно, ни въ здраво, ни въ скорошно рѣшеніе, защото са отбиватъ отъ онзи пѣтъ, който имъ начертава дължностътъ къмъ всеобщата черква и прилично почитаніе къмъ прѣданіята ѝ.

— Ний са обрѣкохми да отговоримъ на нѣкои груби забѣлѣжки които направи Правото, нѣ съ цѣлъ да защитимъ писмописецътъ а да му напомнимъ едно правило което, въ ревността си къмъ личността на Г. Кръстьовичъ то е забравило.

Едно отъ главнити назначенія на газетити, тѣхната мисія, е да разгледватъ общити дѣла на народа на които принадлѣжатъ и стѣловети на тѣзи газети сѣ отворена за сичкити онѣзи които знаятъ да мислятъ добръ. Тѣ блѣскатъ лицата, натоварени съ общити работи на този народъ, ако са отдалечаватъ отъ правіятъ пѣтъ.

Нѣщо което намѣри за добръ ушъ да направи писмописецътъ. Дѣ е прочее общото злочестіе за което говори Правото? Ако са дѣжи писмописецътъ покажете му истинната. Той ви казва дѣла; опровергайте тѣзи дѣла. Защо да влѣзвате въ общи разсѣжденія, защо да казвате думи които си нѣматъ съвсѣмъ мѣстото? Безъ съмнѣніе ний неотказваме достойнството на Г. Кръстьовичъ, нѣ туй да ли е една достатѣчна причина да увеличаваме туй негово достойнство и да го оставимъ ТОЙ САМЪ да ни върши работити както иска да каже Правото? Това е наистина бѣдно.

(Цариградъ, 26 Маія 1870.)

— Еко д'Италія обнародва една кореспонденція, която му е испратена отъ Невъ Йоркъ, и която извѣстява че единъ вапоръ въоръженъ по заповѣдь и съ разносити на Хъднвтъ принасяли топове съ голѣмъ отворъ и тѣжни оржжія заради Египетъ. Този нети корабъ бълъ патоваренъ, споредъ тая кореспонденція, да възвърне въ отечеството имъ много офицери египтяни, които сж служили въ съюзната американска войска.

— Пишѣтъ отъ Руссе на Кореспонденсъ дѣо Нордъ Естъ слѣдующето: Руссія продължава да ни осипва съ благодарностиа си, и нашето уливненіе, нашата признателность не ще можѣтъ да ѝ заплащѣтъ достатъчно за тѣя ѝ добрини. Каго вижда безъ измѣненіе че, поинити сѣкакви агенти, явини или тайни, които въ сѣкое врѣме исполняватъ страната, не извършватъ доста заради развитіето на нейната пропаганда между народѣтъ, и за распространеніето на рускити идеи, тя е намислила да отвори въ страната много дѣвически училища, които безъ друго не ще лишѣтъ да дадѣтъ отъ послѣ хубави резултати. Пишѣтъ ни отъ Сентъ Петербургъ че видикодушниятъ князь Горчаковъ, въ своето доброжелателно попеченіе за нашѣтъ народъ изволилъ да иска отъ сѣвѣтъ на министрити единъ кредитъ опредѣленъ да

ската кіевска Гимназія за дванадесетъ момчета Българчета, които ще отидѣтъ съ разноскити на държавата да са просвѣщаватъ, и щомъ са въспитѣтъ ще са испращатъ пакъ съ разноскити на държавата въ Българія за учителки и въспитателки. Не можимъ да разберемъ какъ Руссія е забравила до сега това важно сръдство за пропаганда: да са образува сръдцето и духа на семейственити майки. За добра честь, и то пай послѣ е дошло на умъ, и безъ съмнѣніе тя не ще закъснѣе да дари съ туй благодареніе Сърбити и Бошняцити, и пр. и пр.

— Увѣрватъ че Принцъ Наполеонъ щѣлъ да отиди въ Египетъ и на завръщаніето си щѣлъ да посѣти Атина.

— Пишѣтъ отъ Българдъ че въпросѣтъ за желѣзниятъ сръбски пѣтъ щѣлъ да са подложи на разискуваніето на скупщината, която ще са събере, и тя щѣла да рѣши да ли правителството трѣба да направи, съ помощта на единъ заемъ тая линія, за своя смѣтка, или бы было по предпочтительно да сададе на пѣкоя компанія. Въ който случай, скупщината бы са произнесла за отетживаніето, и ако бы то да са даде на Г-на Хирня, въроятно е че главната желѣзна линія на Румѣнія ще бжде отъ Солунъ до Българдъ, която по кжено бы са свързала съ австрійскити граница съ единъ клонъ, който трѣгва отъ Нишъ или Алексанецъ

и да премицува презъ Босна.

— Увѣрватъ че пѣжніятъ іулія градѣтъ ни ще начено да са съобщава презъ Варна и Румѣнскити желѣзни пѣтища съ сичкити желѣзни линіи на Европа. Това съобщеніе ще са установи презъ линіити отъ Букурещъ до Браила и отъ Галацъ до Романъ, на които освѣщеніето ще стане на горвѣренній мѣсець. Тѣй отъ идущій іулія пѣтищити отъ тукъ за Европа ще отиватъ презъ желѣзницата отъ Варна до Руссе, и отъ тамъ презъ Дунавѣтъ въ Гюргево. А отъ тойзи градъ желѣзницата ще трѣгва за цѣла Европа, като желѣзнити Румѣнски пѣтища са свързватъ близо при Краковіи съ желѣзницити на Віена, Дрезденъ, Сентъ-Петербургъ и Парижъ.

— Министърѣтъ на общити сгради Давудъ нашѣ пристигналъ въ Спа дѣто са готвилъ да ѝса укжии на банити. Нѣколко дни слѣдъ пристиганіето му въ Віенна, Давудъ наша ималъ честѣта да са приѣме въ ауденції отъ императора Францъ Іосифа. На 25 маія императорѣтъ го призовавъ въ Шонбрунъ на единъ обѣдъ.

— Единъ Бранчянинъ на име Лука Радумовъ ни са оплаква че нѣкои отъ нашити Българи въ Браила го обвинявали като съчинителъ на дописката която бѣхми помѣстили въ единъ отъ послѣднити си бройове. Нѣй обесивама презъ вѣстникѣтъ си че този Българинъ не ни е никогди писвалъ.

— Въ педѣля, сутринѣта, на петъ часа по турски, избухна единъ голѣмъ огнь въ Бейоглу койго направи на пепель до 11,000 кжци и дюкени разложени на дължина между Маджаръ и Айнали-Ченме а на широчина между Папасъ-кьопрюсю и Ага-Хамалъ. Сичкити жители отъ Пера бѣхж на кракъ презъ денѣтъ и пощѣта. Огньѣтъ трая 15 часа. Вѣтрѣтъ бѣше отъ пай силити. Повечето отъ хората неможихж да сварѣтъ да извадѣтъ имотити отъ кжцити и дюкени си. Днесъ Бейоглу, напѣлъ толкось красенъ, прѣдставляѣ скръбното зрѣлище на една пустина: жителити сж въ отчаяніе. Щетити които този огньъ причини сж бѣзмѣрни. Нѣ пай плачевното е че повече отъ 1,000 души са смѣтѣтъ изгубени; до сега 500 души са извадихж отъ подъ развалинити на изгоренити кжци и дюкени; властѣта сѣдѣва да изравя и други. Жителити не помнятъ да е сгавалъ тѣкъвзи пожаръ въ Цариградъ. Султана и сичкити министри насърчавихж съ присѣствіето си гасеніето на огньѣтъ. По между голѣмити изгорѣли здація броятъ са палатѣтъ на английското посолство, Театро Наумъ, кафе дю Люксенбургъ, училището на Езуити, нѣколко черкови, палатѣтъ на апостѣлическіятъ намѣстникъ и пр. и пр.